

New York Timesi bestsellerite autor

LINDA GOODNIGHT

SALADUSLIK

VESKI

Honey Ridge'i romaan

*Magnooliapuude
varjus
on saladusi*

Linda Goodnight
The Innkeeper's Sister
2017

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Reet Piik
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2017 by Linda Goodnight
© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B12339317
ISBN 978-9949-82-149-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

„Saladuslik veski“ ja kõik teised Honey Ridge'i romaanid on kirjutatud minu poja Travis Goodnighti mälestuseks, noormehe auks, kelle lühike elu avaldas suurt mõju.

Jään sind alati igatsema, Trav, aga su vend tuletas mulle meelde, et oleme taas 827 päeva võrra lähemal hetkele, mil sinuga taevas uuesti kohtume. Sellest saab üks imeline päev. Armastan sind igavesti.

*Iga loll oskab õnnelik olla. Ent üksnes tõelise südamega mees mõistab näha ilu
asjus, mis panevad meid nutma.*

CLIVE BARKER

1. peatükk

Tennessee, Honey Ridge, tänapäev

SALADUSED on nagu mädapaised. Need roiskuvad ja pulbitsevad, kuid enne jäiga tõetuuma pinnale kerkimist ei saabu vähimatki kergendust.

Valery Carter elas iga päev selle roiskuva ja pulbitseva mädapaisega.

Ta torkis kühvliga umbrohtu, mis viltuste ja ajahambast puretud hauakivide vahel vohama kippus. Portlandide perekalmistut polnud juba sada aastat matmispaigana kasutatud, kuid miski selle tasases väärikus ja ligi kahesaja-aastasest ajaloost innustas teda tillukesest maalapi eest hoolt kandma. Kalmistu oli Virsikuaias külaliskeskkonnast lõuna pool vaikes ja varjulises orus ning hauakivid olid ammu loetamatuks või raskesti loetavaks muutunud.

Neli hauda ei andnud Valeryle asu. Beebide hauad. Ta ei suutnud jätta nende eest hoolitsemata. Kodusõja ajal elanud Charlotte Portland Gadsdeni õrnad britilikud sõrmed olid klammerdunud selle maatüki ja sõjaeelse häärberi külge, kus tänapäeval peeti Virsikuaias külaliskeskkonda. Ta oli kaotanud neli last, matnud nad siia ja tähistanud tillukesed hauad valgete kividega, mis olid tänaseks halliks tõmbunud, ning sünnipäevapäevadega. Ainult üks laps oli elanud kauem kui ühe päeva. Anna Cornelia oli hingunud koguni viis päeva, enne kui inglid ta minema viisid.

Pisike beebi, roosa, armas ja abitu. Viie päevast ei piisanud Annale mõistmaks, kui meeletult ema oli teda armastanud.

Valery libistas kinnastatud käega üle Anna hauakivi, eemaldas lindude väljaheitel ja samblikud ning puudutas sõrmeotsaga nimetahti. Ta mätsis vildaka kivi ümber värsket mulda ja eemaldas kõik umbrohulibled, mis tahtsid varjata mälestust beebi lühikesest elust. Eelmisel aastal istutatud uhked roosid olid närbunud, kuid Valery ei kaotanud lootust, kui sinirästas puude vahel lendles ja pesapaika otsis. Lapsed väärtsid päikselisi nartsisse ja armsaid roosaid roose.

Ta tundis hingesugulust surnud imikute ja nende emaga, kes oli kahtlemata täpselt samas paigas põlvitanud, nutnud, leinanud ja üritanud juhtunut mõista.

Pisarad muutsid Valery nägemise häguseks. Nutmine, mõista üritamine ja paratamatuse väljakannatamine olid talle tuttavad. Võib-olla aitas see seletada tema tõmmet surnuaia poole, kus ta käis isiklike mälestusi tuimastamas.

Ta teadis, et tal on probleem. Aga lahendus puudus. Julia ja ema suhtusid sellesse halvaks panuga, ent kumbki neist ei vaevunud maha istuma ja temaga pikemalt vestlema. Ema kinnitusel oluiks Valery märksa õnnelikum, kui hakanuks sagedamini kirikus käima, ent muus mõttes tegi ta näo, et pole Valery hädadega kuidagiviisi seotud. Julia teeskles lihtsalt, et probleemi ei ole. Carterite peres varitses justkui suur elevand, kellest keegi ei söandanud juttu teha.

Carterite naispere vaikus oma saladused maha, ka sellised, millest neil aimugi polnud.

Kapriisne tuul sahistas pea kohal puuokstes, nii et need klõbisesid üksteise vastu nagu inimluud. Valery tundis külmajudinaid, ehkki need polnud tingitud ebausust ega hirmust. Surnuaed oli tema jaoks rahulik puhkepaik, nagu ka Portlandi pere varasematele põlvkondadele ja kodusõjas võidelnud sõduritele, kes olid surnud kunagises edukas Virsikuaia farmis. Kui välja arvata sügaval pulbitsev mädapaise, mis lakkamatult valutab, siis oli Valery enda meelest peaaegu niisama surnud kui nemad. Kunagi ammu oli ta end elusana tundnud, kuid see oli möödanik.

Tema lukuga fliisjaki põues vibreeris mobiiltelefon. Ta istus kandadele, sikutas kinda käest ja õngitses taskust telefoni.

Ära unusta, seisib sõnumis, et külalised saabuavad kell neli.

Täna oli Valery kord külalismaja perenaist mängida, kuid isegi siis, kui Julia oli koos värskel abikaasa ja pojaga Knoxville'i sõitnud, muretses ta, et õde veab teda alt.

Kurb, aga tõsi. Valery oli neid ja peamiselt iseennast korduvalt alt vedanud, kuid klammerdus ikka veel õe õnneliku abielu külge kui millessegi, mis peaks tõestama, et temagi on võimeline midagi väärtuslikku tegema. Kas just Valery polnud aidanud Julia abikaasat Elid õigeks mõista, et too ei peaks uuesti trellide taha minema?

Valery ohkas raskelt. Sel kõigel polnud mingit tähtsust. Ta oli see, kes oli.

Kella nelja ja külaliste saabumiseni oli mitu tundi aega. Julia eba-kindlus paistis kaugelt.

Valery saatis vastusõnumi. Kõik on kontrolli all.

Ta torkas telefoni uuesti taskusse, tõusis, puudutas iga hauakivi ja pomises surnud lapsukestele lohutussõnu, enne kui Virsikuaias külaliskambrisse – nelja lapse sünni- ja surmapaika – tagasi kõmpis.

„See ehitis on õudus kuubis.“

Grayson Blake heitis kõhkleva pilgu vennale ja seejärel vanale viljaveskile, reliikviale ammustest aegadest Tennessee Honey Ridge'i ääremail. Veski sissepääs oli heina ja umbrohu sisse mattunud, katus lohku vajunud ning vesiratas samblane ja roostes.

Ja püha heldus! Kas kivisel jalgrajal päikese käes peesitas madu?

„Olen seda juba lapsest saadik himustanud.“ Tema vend Devlin kummardus Jeepi roolis ettepoole ja tundus olevat niisama õhinas kui kakskümmend aastat tagasi, kui nad käisid Honey Ridge'is mamma ja papa juures suvitamas. „Siia saaks ideaalse restorani teha. Veski on ajalooõnguline, omanäoline, nõiduslik...“

„Ja kokkuvarisemise äärel,“ pomises Grayson.

„See on tähtsusetu pisiasi. Sa vaata ainult seda karkassi ja ime-list ümbrust!“ Devlin tegi kätega suurejoonelise kaare. „Kohe üle tee

asub Virsikuaia külalismaja, siinsamas on jõgi ja linn. Inimesed peavad ometi sööma ja magama või mis? Tasuvusuuringud olid paljutöotavad. Kujutle siinseid võimalusi, mu umbusklik vennas.“

Kui Devlin hakkas sellist juttu ajama, sai Grayson aru, et vaielda on mõttetu. Selle asemel tasus lasta vennal end tühjaks vahutada. Kuid Grayson oli vanem ja arukam. Devlin oli see-eest täiesti segane.

„See vajab pikemat järelemõtlemist,“ lausus Grayson. Ta oleks tahtnud teele asuda ja sealt kiiremas korras kaduda, enne kui vend ta järjekordse raha neelava projektiga seob, nii et ta saab jälle maohavad ja peab öösiti tööd tegema.

„Kas sa matusebürood mäletad?“ Devlin kergitas saatanlikult musti kulme.

Grayson mühatas. Vend juba teadis, millal edulugudest rääkida – see oli nagu paraadil tasuta nätsude loopimine. Tükike siia ja tükike sinna, et veidi elevust külvata.

„Mäletan.“

„Ja vanglat ja roostes rongivagunit ja panku, mille endises varakambris sai privaatsest öhtust süüa?“

Grayson tõstis vaigistamiseks mõlemad käed. Tema platinakäekell helkis päikese käes. Vanast harjumusest heitis ta pilgu oma kätele. Aeg oli raha ja nad olid veetnud väikeses Honey Ridge'i linnakeses juba paar tundi, ilma et oleks suurt midagi korda saatnud.

Ta ohkas. „Kas ma pean seda tunnistama?“

„Veidi alandlikkust ei teeks paha,“ kostis Devlin ning ristas käed ülikonna ja lipsu peal. Ta kandis neid üksnes juhul, kui Grayson hoiatas, et võib-olla tuleb neil veenda kohalikke, kes ei soovi oma vaiksuse kodukandis võõraid näha. Graysoni silmis võrdus hea mulje jätmine mõjuvõimuga.

Ta ohkas raskelt, kuid tema põsed tukslesid. „Sul oli õigus.“

Vennad Blake'id olid kõik need uskumatult lagunened ja haletsusväärased ehitised edukateks restoranideks ehitatud. Inimesi tõmbas ebatavalise poole.

„Ja mul on veski suhtes samuti õigus. Küll sa näed.“

Nende vennalik äripartnerlus oli saanud alguse ülikooli ajal, kui nad olid õppemaksu tasumiseks ning pitsa ja õlle ostmiseks maju renoveerinud. Sellest oli välja arenenud restoranide rajamise äri. Grayson ja Devlin Blake, nohik ja seikleja. Nad olid erinevad nagu maapähklivõi ja moos, kuid koos liigutati mägesid.

„Kas tahad pilgu peale visata?“ Devlin küünitask ukseleingi poole.

„Ma juba viskasin.“

„Lähemalt. Seestpoolt. Lähme vaatama.“

Et Devlin oli juba autost väljas ja tippis läbi kuivanud ronitaimede ning pistodataoliste umbrohuvarde, läks Grayson temaga kaasa. Miks ka mitte? Devlin kavatses veskisse siseneda, ehkki see võis olla ohtlik ja neil polnud sisenemiseks luba.

„Meid võidakse vahi alla võtta,“ hõikas Grayson vennale.

Dev tõstis käe, kuid ei vaadanud tema poolegi. „See ei oleks esimene kord.“

Grayson turtsatas. „Sinul tõepoolest mitte.“

Esimest korda oli Devlin vahele jäänud sealsamas Honey Ridge'is, kui üheksa-aastasena keelatud kohta tikkus. Ta oli roninud üle vanaproua Penningtoni tara, et kari tõukoeri puurist välja päästa.

„Ma ei võinud lasta neil kutsikatel piinelda või mis?“

Kui kutsikad oleksidki Graysoni hinnangul piinelnud, siis oleks ta Devlini totaka päästeaktsiooniga kaasa läinud. „Nad ei piinelnud.“

Tõsi. See oli väga Devlini meeleolu. Kui too kusagil ebaõiglust märkas, siis astus ta kohe ligi ning kippus sellega endale ja Graysonile jama kaela tõmbama. Grayson oli Devlini manitsenud, et Marybelle Penningtoni suures häärberis ei ole kutsikafarmi, kuid õrna hingega vend oli vaadanud televiisorist loomaõiguste saadet ega lasknud end kõigutada. Võimalik, et nende lapselik entusiasm oli tingitud asjaolust, et nad olid üheksa- ja üheteistkümnenda-aastased. Papa oli alati öelnud, et Grayson on sünnist saadik vana ja tark, selleks et tormaka noorema venna eest hoolitseda. Vana ja tark tähendas vanamoelist ja tõsisist.

Praegu marssis Devlin ees ning lükkas madalaid oksid ja okkalisi ronitaimi eest ära. Graysonil ei vedanud.